

Η οικογένεια

Δημοσθ. Γ. Αλεξόπουλος

Το κουνούπι

Κωμωδία εις πράξιν μίαν

Η Οικογένεια, Αθήνα

τχ. 25 (19 Αυγούστου 1893), σ. 5-8

ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἀναστασία, νέη ράπτρια

Γεώργιος νέος τῆς ἐποχῆς . . . .

Δωμάτιον τῆς Ἀναστασίας μετρίως εὐπρεπισμένον. Τράπεζα εἰς τὸ μέσον· ἐπ' αὐτῆς διάφορα εἶδη ραπτρίας, φιαλίδιον μελάνης, μικρὸν κάτοπτρον καὶ διάφορα χαρταί. Δεξιά, παραθύρον, πρὸ τοῦ ὁποίου μικρὰ τρίπους τράπεζα καὶ κάθισμα.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἀναστασία, μόνη

(Ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ τακτοποιοῦσα τὰ ἐπὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τραπέζης.)

Οὐρ! μ' αὐτὸ εἶν' ἀνυπόφορον, νὰ μὴ ἔμπορῶ νὰ παρῶ λίγο ἀέρα. Μόλις ἔβγῶ ὀλίγον εἰς τὸ παραθύρο, τοῦ κόσμου οἱ χιχιδες περνοῦν καὶ λέγουν χιλιαὶς ἀνησΐαις. Ἐχῶ καὶ ἐκεῖνον τὸν ἄλλον ποῦ ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ στηλώνεται ἐκεῖ καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ κινήθῃ . . . . Μὰ ποῦ εἶναι; (ἐρευνῶσα ἐν μικρῷ κανίστρῳ τοῦ κεντήματος, ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρισκομένη) Καὶ ὅμως θυμοῦμαι ὅτι ἐδῶ τὸ ἄφησα χθὲς ὅταν ἐπῆγα νὰ κρημθῶ. Ἄ! νάτο!. (λαμβάνει κεντήμα.) Τὶ ὦραϊο ποῦ θὰ γείνη! Ἐδῶ θὰ βάλω ἓνα μικρὸ παντὲ καὶ γύρω-γύρω φύλλα ἀπὸ . . . . ἀπὸ τί νὰ βάλω; . . . . Μὰ δὲν πηγαίνει καλὰ ὁ παντὲς. Ὁχι, θὰ βάλω ἄνθος λεμονιάς μὲ δὴδ φυλλάκια . . . . Ἄ! ναί. Θὰ γείνη ἀριστούργημα· (ἐρευνῶσα, τῆς κλωστὰς ποῦ τῆς ἔβαλα;... Ἄ! νάταις!. . . . (γελῶσα) χὰ! χὰ! χὰ! Ἰδού εἰς τί μοῦ ἐχρησίμευσεν ἡ πλήρης αἰσθημάτων ἐπιστολὴ τοῦ Γεωργίου (λαμβάνει ἐπιστολὴν περὶ τῆς ὁποίας εἶναι τετυλιγμένοι κλωστὰ τοῦ κεντήματος). Πόσον φαίνεται ὅτι μὲ ἀγαπᾷ. Εἶναι τόσο δειλός, ὥστε, ἐνῶ ἐπὶ μῆνα περιφέρεται κάτωθεν τῶν παραθύρων μου, δὲν τολμᾷ νὰ μοῦ εἴπη τι, ἐκτὸς ἐνός ἀπλοῦ «κκλημέραςας, δεσποινίς.» Τὸν δυστυχῆ τὸν λυποῦμαι ἡ δειλία τοῦ μοι ἀποδεικνύει τὸ ἀγνὸν τῶν αἰσθημάτων του. (λαμβάνουσα τὸ κανίστρον μὲ τὰ ἐν αὐτῷ, τὸ ἀποθέτει ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ παραθύρου μικρᾶς τραπέζης καὶ καθημένη πλαγίως τοῦ παραθύρου πρὸς τὸ βᾶθος, κεντᾷ παρατηροῦσα, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἔξω.) Παρατηρῶ ὅμως, ὅτι εἰς τὸν ἀληθῆ ἔρωτα, ἀντιστρέφονται οἱ κοινωνικοὶ ὅροι. Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ κάμῃ τὸ πρῶτον βῆμα. Ἐὰν δὲν τὸν ἐνεθάρρυνον διὰ τοῦ μειδιάματός μου, ἦτο ἱκανὸς ἐπὶ ἔτη νὰ κυτᾷ χωρὶς νὰ τολμήσῃ ὄχι μόνον νὰ γράψῃ, ἀλλ' οὐδὲ καὶ τὴν καλησπέραν νὰ εἴπη.

(παρατηροῦσα ἔξω) Ἄ! ἰδού τον, ἐστηλώθη κατὰ τὸ σύνθηρες εἰς τὸ ἀπέναντι φανάρι καὶ παρατηρεῖ σὰν χαζός. Ἄς προσποιηθῶ ὅτι δὲν τὸν εἶδον. (Τραγωδεῖ κεντῶσα)

Ἄχ! πῶς ἔμπορεῖς κ' ἰλλάξεις τὴν καρδιά σου
Μάθε κ' ἐμὲ δι' ἄλλην νὰ πονῶ
Μ' ἄλλης φιλιά, νὰ σβύνω τὰ ἴδικά σου
Μ' ἄλλη νὰ ζῶ καὶ σὲ νὰ λησμονῶ...

Ὁχι! τί ἐνοχλητικὰ ποῦ εἶναι αὐτὰ τὰ κουνούπια (διώκει ἐν ἑκ τοῦ προσώπου τῆς, διὰ τοιούτου τρόπου ὡς νὰ ἐκάλει τινά) Ὁμοιάζουν τοὺς ἐραστάς, οἵτινες ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς των, μέχρι τέλους τῆς συνδιαλέξεώς των, ἐνοχλοῦν τὰς δυστυχεῖς γυναῖκας, μὲ τόσας τετορνευμένας καὶ πομπώδεις φράσεις καὶ τόσας ὑποσχέσεις, ἀντικαθιστῶντες τὸ σβίγγγ τῶν κουνουπιῶν διὰ τῶν «σᾶ; ἀγαπῶ, π σχω, θεά, ἄγγελε, εὐτυχία, μέλλον» κτλ. πράγματα ὅτλ. τὰ ὁποῖα ἀναμασσοῦν χιλιάκις πρὸς χιλιάς ἄλλας· (πρὸς τὸν κώνωπα) ναί, μὰ κύριε Κώνωψ, νομίζω ὅτι κατήντησες ἐνοχλητικώτερος ἐρχστοῦ (τὸν διώκει ὡς ἄνω) ἀπαιτοῦντος παρὰ τῆς ἐρωμένης του ἀπάντησιν εἰς τὰ λεγόμενα του. Δυστυχῶς ὅμως, ἐνῶ διὰ τοὺς κώνωπας εὐρέθη ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον τοὺς παῖει τὸ σβίγγγ ἀλλὰ καὶ τοὺς φορᾷ, ἀπορῶ πῶς καὶ διὰ τοὺς ἐραστάς, δὲν εὐρέθη τοιούτον, καίτοι οὗτοι εἶναι ἐνοχλητικώτεροι. (τῷ κώνωπι) Ἄ! μὰ κατέστῃς ἀνυπόφορος. (τὸν διώκει ὡς ἄνω μετὰ περισσοτέρας δυνάμεως καὶ ἐγείρεται) Πηγαίνω νὰ φέρω τὸ ἰατρικόν σου, διὰ νὰ σὲ μάθω ἄλλοτε νὰ μὴ μ' ἐνοχλῆς (φεύγει ἀριστερά.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Γεώργιος, μόνος

(Εἰσερχόμενος ἐκ τῆς θύρας τοῦ βᾶθους. Εἶναι ἐνδεδυμένος μὲ στενώτατα ἐνδύματα, ἄτινα καὶ τὰς κινήσεις αὐτοῦ ἐμποδίζουν, εἰσέρχεται δειλῶς κρατεῖ μαστίγιον).

Κανείς!.. καὶ ὅμως ἦτο ἐκεῖ εἰς τὸ παράθυρον, ἐκεντοῦσε... μὲ εἶδε καὶ μὲ ἐκάλεσε. Τὴν εἶδον τρίς νὰ μοι κάμῃ οὕτω (κάμνει σημεῖον προσκλήσεως) Μάλιστα. Τὴν εἶδον πολὺ καλὰ καί, ὡς νομίζω, ἐπειδὴ ἐγὼ ἀμφέβαλλον ἂν εἰς ἐμὲ ἀπετεινέτο καὶ δὲν ὑπήκουσα τὴν πρώτην καὶ δευτέραν φοράν, τὴν εἶδον ὅτι τὸ ἐπανέλαβε καὶ ἐκ τρίτου μετὰ πείσματος ἴσως ἐθύμωσε. Ἐτρεξά λοιπὸν καὶ ἐγὼ δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς μου καὶ καθόσον μοι ἐπέτρεπον τοῦτο τὰ ἐνδύματα, καί... ἰδού με. Ἄχ! ποσάκις, στενάζων κάτῳ τῶν παραθύρων τῆς, δὲν νύχρημην παρομοίαν εὐτυχίαν... νὰ τὴν πλησιάσω... νὰ τῆς ὁμιλήσω... νὰ τῆς εἴπῃ ὅτι τὴν ἀγαπῶ... ὦ τοῦτο... ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ θάρρος μου ἐκλεί-

πει... τρέμω... ἄ! κύριε Γεώργιε Πιχουλέ... τί εἶν' αὐτά ;.. ἤσυχα, τί δειλίκα εἶν' αὐτή! καλὸ τρέμω στὰ σωστά μου. Νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι ἐπὶ ἀτμοπλοίου ἐν τρικυμῖα. Ἄχ! διατί, ἐνῶ ὁ ἔρωσ εἶνε τόσο γλυκός, νὰ ἦναι τόσο... τόσο... ἀλοχότικος... Ἄ! ἀκούω βήματα... τρέμω... ἔρχεται... ἰδοὺ την.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἀναστασία καὶ ὁ Ἄνω

Α. (Ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῆ θεᾶ του) Πῶς ;.. τί σημαίνει τοῦτο, κύριε ;

Γ. (Συγχεχυμένως) Τοῦτο σημαίνει, κυρία... σημαίνει τοῦτο ὅτι... παρκαλῶ, τί με ἐρωτήσατε ;..

Α. Πῶς ἐτολμήσατε, κύριε, νὰ διέλθητε τὴν θύραν τῆς οἰκίας ταύτης ;

Γ. Καὶ μήπως ἡ οἰκία αὕτη εἶναι θηριοτροφεῖον, δεσποινίς, ὥστε νὰ φοβηθῆ κυνεῖς... Μόνον ἓνα σκύλον εἶδα, ἀλλ' εἶμαι γενναῖος καὶ ἐπειδὴ ἦτο δεμένος, εἰσῆλθον ἀφόβως.

Α. Ἀφήσατε, κύριε, τὰς γελοίας αὐτὰς ὑπεφυγὰς. Πῶς ἐλάβετε τὴν τόλμην νὰ ἔλθητε ἐπάνω ;

Γ. Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἀλλὰ νομίζω ὅτι με ἐκκλέσατε.

Α. Ἐγώ ; . . . τί λέγετε, κύριε ;

Γ. Τὴν ἀλήθειαν, κυρία μου !

Α. Ἔ ;

Γ. Λέγω ὅτι... κυρία... (βλέπων τὴν ἐπιστολὴν ἣν κρατεῖ ἡ Ἀναστασία περιτετυλιγμένην με κλωστήν) ὦ! ὡς βλέπω, ἡ ἐπιστολή μου κατέλαβε θέσιν καλλίστην ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ σας...

Α. (Κρύπτουσα αὐτήν) Πῶς ;... βλέπετε ὅτι οὐδεμίαν σημασίαν ἔδωκα εἰς αὐτήν.

Γ. Ἀπ' ἐναντίας βλέπω ὅτι διὰ νὰ τὴν ἔχετε τακτικῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας, τὴν χρησιμοποιεῖτε κάλλιστα... ἐλπίζω ὅτι τὴν ἀνεγνώσατε ;

Α. Δὲν ἀνγκινώσκω, κύριε, ἐπιστολάς αἰτινες ρίπτονται διὰ τοῦ παραθύρου.

Γ. Ἄλλ' ὅταν αἱ θύραι εἶναι κλεισταί, αἰ τοιοῦτου εἶδους ἐκμυστηρεύσεις, διέρχονται συνήθως διὰ τῶν παραθύρων.

Α. Νομίζω κύριε, ὅτι ἀρκετὰ σᾶς... Σᾶς παρκαλῶ διὰ νὰ μὴ γείνουν σκάνδαλα... (τῷ κάμνει σημεῖον νὰ ἐξέλθῃ).

Γ. Ἀλλὰ τότε, κυρία μου, διατί με ἐκκλέσατε ;

Α. Ἄλλ' εἴσθε τρελλός, κύριε. Πότε σᾶς ἐκάλεσα ;

Γ. Πρὸ πέντε λεπτῶν... ὅτε ἰστάμην πρὸ τοῦ παραθύρου σας.

Α. Ἀπατάσθε.

Γ. Ποσῶς. Τρὶς μοὶ ἐκάμειτε οὕτω. (κάμνει σημεῖον προσκλήσεως)

Α. (γελαῖ) Χάχάχά!..

Γ. Γελάτε ; Πῶς λοιπὸν ! με ἐκλαμβάνετε ὡς...

Α. (ὁμοίως). Χάχάχά... τὸ κουνουῖπι...

Γ. (ἐκπληκτος) ὡς... κουνουῖπι !

Α. (ἰδίᾳ) Καλλίστη περίστασις νὰ δοκιμάσω ποῖον εἶναι τὸ ἀντιφάρμακον τῶν ἐνοχλητικῶν τούτων κωνώπων.

Γ. Τί ἐννοεῖτε, κυρία ; με ἐκλαμβάνετε ὡς κουνουῖπι...

Α. Ὁχι ἀκόμη ἀκριβῶς.

Γ. Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

Α. Θὰ με ἐννοήσητε.

Γ. Ἀναμένω. (ἀποθέτει τὸν πῖλον του καὶ τὸ μαστίγιον ἐπὶ τῆς μεσαίας τραπέζης καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας ἵσταται ἀναμένων.)

Α. Μοὶ ἐγράψετε μίαν ἐπιστολὴν ;..

Γ. Τὴν ὁποῖαν κρατεῖτε, κυρία.

Α. Τὴν κρατῶ, ἀλλ' ἂν καὶ ἐπανειλημμένως τὴν ἀνεγνώσω, δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί θέλετε.

Γ. Πῶς ! δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε, ὅτι πρὸ μηνῶν, ἰδὼν σας, ἐτρώθη ἐκ τῶν θελγῆτρων σας, ὅτι τὸ βλέμμα σας εἰτέδου ἐν τῇ καρδίᾳ μου...

Α. (ἰδίᾳ) Ἦρχισε τὸ σβίγγγ...

Γ. Ὅτι ἐνῶ τὸ ἀνά χεῖράς σας πανίον ἐκεντᾶτο ὑπὸ τῆς βελόνης σας, τὰ βλέμματά σας ἐκέντων τὴν δυστυχή καρδίαν μου... ὅτι ..

Α. (διακόπτουσα) Ἄς εἶναι, κύριε, τὸ εἰξεύρω.. εἰξεύρω τί θὰ εἰπῆτε.

Γ. Ὁχι, πρέπει νὰ σᾶς εἰπω δεσποινίς, τί πρὸ μηνῶν ἐπασχον καὶ ἐξακολουθῶ πάσχω, ὅτι ..

Α. Μὰ πρὸς θεοῦ, αὐτὸ θὰ ἦναι καταδίκη.

Γ. Πῶς ; καταδίκη ; Καταδίκη εἶναι νὰ βλέπετε τὸν ἄνθρωπον ὅστις θνήσκει δι' ὑμᾶς νά...

Α. Ὁχι, κύριε.. ἀλλὰ.. οἱ ἄνδρες λέγουν πάντοτε τὰ αὐτά, εἰς ὅποιανδὴποτε εὔρουν καὶ ὅπου δήποτε, ἐπειδὴ δὲ τὰ ἤκουσα ἀπὸ ἄλλους χιλιάκις καὶ τὰ εἰξεύρω, δι' αὐτό...

Γ. Ἄλλ' ἐγώ, κυρία μου, δὲν εἶμαι ἄνδρας.. (ἐπανορθῶν) δηλ. θέλω νὰ εἰπω διαφέρω πάντων οὐδέποτε εἰπόν τι, οὐδέποτε ἠγάπησα, οὐδέποτε ὠρκίσθην... σᾶς ὁμνύω ὅτι οὐδεμίαν γυνὴ μέχρι σήμερον ἠδυνήθη νὰ ἀκούσῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, μίαν ἔρωτος λέξιν· δὲν εἶμαι ὡς οἱ λοιποί, οἵτινες, ἔρποντες πρὸ τῶν γυναικῶν, κατανοῦν μέχρι γελοιοῦτος, οἵτινες ἐξευτελίζονται εἰς βαθμόν...

Α. Ὡστε μέχρι σήμερον οὐδεμίαν ἠγαπήσατε ;

Γ. Ούδεμίαν.

Α. Τότε λοιπόν πῶς λέγετε ὅτι με ἀγαπάτε;

Γ. Ναί, δεσποινίς, σᾶς ἀγαπῶ δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς καρδίας μου, δύναμαι νὰ θυσιάσω καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ζωὴν μου πρὸς χάριν σας, διὰ νὰ σᾶς ἴδω εὐτυχῆ.. ἀλλὰ πάντοτε ἀξιοπρεπῶς. Οὐδέποτε ὁ ἔρωσ μου θὰ με καταστήσῃ γελοῖον.

Α. (ἰδίᾳ) Θὰ τὸ ἴδωμεν.

Γ. Δι' ὑμᾶς ὁμως... ὦ! σᾶς ἀγαπῶ ὅσον οὐδεὶς ποτὲ ἠγάπησε...

Α. (διακόπτουσα) Δὲν μοῦ λέγετε, σᾶς παρακαλῶ, πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὸ τὸ φόρεμα, δὲν εὐρίσκετε ὅτι εἶναι θαυμάσιον; (ἰδίᾳ) νομίζω ὅτι ἐὰν ἐξακολουθῶ νὰ τῷ ὁμιλῶ οὕτω θὰ βαρυνθῆ καὶ θὰ φύγῃ.

Γ. (ἀπορῶν) *Ε! τί ;... (διορθῶν) Ἀριστούργημα, εἶσθε καλλονή...

Α. Καὶ τὸ κτένισμα αὐτό ;..

Γ. Ἐξαίσιον. (ἰδίᾳ) Τί διάβολος τῆς ἦλθε ;

Α. Ἄλλ' αὐτὸ τὸ περιλαίμιον ;

Γ. (μὲ θέρμη) *Ω! μήπως ἔχετε ἀνάγκην τῶν τοιούτων διὰ νὰ φαίνεσθε ωραία, ἀφοῦ ὄντως εἶσθε τοιαύτη ; Ὅποιαν ἐπήρειαν θὰ ἔχη ἀπλοῦν περιλαίμιον, πέριξ τοῦ κυκνείου τούτου λαιμοῦ ; Τίς θὰ παρατηρήσῃ αὐτό, ἀφοῦ πρὸ τούτου ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν σας, τὸ γλυκὺ τοῦ μειδιάματός σας...

Α. Ἡσυχᾶ... ἡσυχᾶ... μὴν ἀνάπτετε· (ἰδίᾳ) ἤρχισε πάλιν τὸ σβίγγγ. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου δὲν θὰ κατορθώσω τίποτε· ἀτυχὲς ἰατρικόν, ἄλλο εἰς ἐνέργειαν.

Γ. Σιωπᾶτε ;... νομίζετε ὅτι ;..

Α. *Οχι, ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μὴ δίδω πίστιν, ἔχομεν τόσα πρηνεῖσματα... ἐὰν π. χ. ἐγὼ σᾶς ἠγάπων, τίς θὰ με ἐβεβαίωσεν ὅτι σεῖς θὰ ἐμένετε πιστός... ὅτι δὲν εἶναι ἄλλη πλέον εὐτυχής, κυριαρχοῦσα τῆς καρδίας σας...

Γ. *Ω! Σᾶς εὐχαριστῶ, δεσποινίς, σᾶς εὐχαριστῶ... οἱ λόγοι σας πλῆγίως μοὶ γνωστοποιοῦν, ὅτι ἡ δειλία σᾶς ἐμποδίζει νὰ μοὶ εἴπητε... ὅτι... με ἀγαπᾶτε... φοβεῖσθε μήπως δὲν σᾶς ἀγαπῶ εἰλικρινῶς, μήπως ἀγαπῶ ἄλλην.. τοῦτο εἶναι ἀπόδειξις ὅτι ἐνδιαφέρεσθε δι' ἐμέ... ὅτι με ἀγαπᾶτε... ὅτι ζηλεύετε... ὦ βεβαιωθῆτε, ὅτι ἀγνότερος, διακαέστερος, εἰλικρινέστερος ἔρωσ τοῦ ἰδικοῦ μου, οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐπὶ γῆς...

Α. (ἰδίᾳ) Ἡρχισε πάλιν τὸ σβίγγγ, μὴτε αὐτὸ τὸ ἰατρικόν δὲν ἐπέτυχεν... *Ἄλλο εἰς ἐνέργειαν... (τῷ Γεωργίῳ) Καὶ τίς σᾶς διεβεβαίωσε, κύριε, περὶ τῶν αἰσθημάτων μου ; (λαμβάνει τὸ κέντημα καὶ καθημένη κειτᾶ ἐν ἀδιαφορίᾳ)

Γ. Πῶς ;... ποῖος ἄλλος κ... ἀλλ' ἀδιαφορεῖ-

τε... εἶσθε σκληρά... θέλτε νὰ με βασανίζετε... ἄ! δὲν ὁμιλεῖτε... σᾶς ἐνοχλῶ... τότε... ἀναχωρῶ... (κινεῖται νὰ ἐξέλθῃ)

Α. (ἰδίᾳ) Νομίζω ὅτι εὔρον τὸ φάρμακον τῶν κωνώπων τούτων τοῦ ἔρωτος... θὰ εἶναι ἡ ἀδιαφορία... τὰ ἄλλα ὅλα ἀποτυγχάνουν... ἀν φύγῃ ἐπέτυχα.

Γ. (εἰς τὸ βῆθος τῆς σκηνῆς) Χαίρετε... (σιγῇ) δὲν ὁμιλεῖτε ;... (ἐπιστρέφων πρὸς τὴν Ἀναστασίαν) χαίρετε... (ἀπομακρύνεται ὀλίγον, τὴν παρατηρεῖ καὶ ἐπιστρέφει) Σᾶς εἶπον χαίρετε... (σιγῇ) δὲν ἀπαντᾶτε ;...

Α. (χωρὶς νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτὸν) *Α! ἐδῶ εἶσθε ἀκόμη ; .. χαίρετε.

Γ. (πλησιάζων αὐτὴν) Λοιπὸν μετὰ τόσας βασάνους, οὕτω με ἀμείβετε ;... Οὐδὲ βλέμματὸς με ἀξιοῖτε ;... Μιτην λοιπὸν ἤλπισα νὰ συγκινήσω τὴν λιθίνην καρδίαν σας ; Θὰ μένη ἀκμπτὸς... καὶ ἐνῶ ἐγὼ πάσχω, σεῖς θὰ γελάτε ;

Α. (ἰδίᾳ) Καὶ αὐτὸ τὸ ἰατρικόν ἀπέτυχε καὶ μάλιστα οἰκτρῶς, διότι ἡ κλάψαις.. οὐρ! καὶ πῶς τοὺς συγχαινομαὶ τοὺς ἄνδρας ὅταν κλαίει! *Ἄλλο εἰς ἐνέργειαν.

Γ. Καὶ ὁμως λέγουν τὰς γυναῖκας εὐαισθητοὺς.. με βλέπετε σχεδὸν θνήσκοντα ἐξ ἔρωτος καὶ εἰς τὸ μαρτύριόν μου τοῦτο, μοὶ προστάττετε τὸν γέλωτά σας..

Α. Ἄλλὰ, κύριε, πῶς δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως, ἐνῶ...

Γ. Πῶς δύνασθε ;... καὶ ἐλάθη μίξ γωνία ἐν τῇ καρδίᾳ σας ὅπως μοὶ τὴν παραχωρήσητε ;...

Α. Μήπως ἡ καρδία εἶναι πολύγωνον κατοικητήριον ;

Γ. *Οχι, ἀλλὰ τοῦλάχιστον... ἐξάγωνον.

Α. Τότε, κύριε, σᾶς πληροφορῶ ὅτι αἱ γωνίαι πᾶσαι εἶναι πεπληρωμέναι καὶ οὐδ' ὁ ἐλάχιστος χώρος μένει δι' ὑμᾶς.

Γ. Πῶς ;..

Α. Μάλιστα, διότι...

Γ. Διότι ;

Α. Διότι ἀγαπῶ ἄλλον.

Γ. Ἄλλον.

Α. Ναί, ἄλλον.

Γ. Ἄλλ' ὁ ἄλλος αὐτὸς ποῖος εἶναι· θέλω νὰ τὸν μάθω... θέλω νὰ...

Α. Πῶς εἶπατε... δὲν θὰ τὸν μάθετε.

Γ. Θὰ τὸν μάθω... δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν, θὰ σᾶς ἐπιβλέπω, θὰ σᾶς... ἄ! καὶ ἐὰν τὸν ἀνακαλύψω... θὰ τὸν... φονεύσω (σπεύδει νὰ λάβῃ τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης πῖλον τοῦ καὶ τὸ μαστίγιον καὶ ἐν τῇ συγχύσει του, χύνει τὸ φιαλίδιον τῆς μελάνης) ὦ! συγγνώμην.

Α. *Ω! (τρέχουσα πρὸς τὴν τράπεζαν) μοῦ λέρωσε τὰ κεντήματα...

Γ. Συγγνώμην, δεσποινίς, ἐγώ...

Α. (ἀγασύτως) "Ω! ναί! τρέχει· θὰ χυθῆ εἰς τὸ πάτωμα καὶ θὰ τὸ λερώσῃ.

Γ. Ἐσυχασατε... ἤσυχάσατε... (ἐξάγει τὸ μανδήλιόν του καὶ καθαρίζει τὴν τράπεζαν) συγγνώμην... συγγνώμην, δεσποινίς, ἐὰν παρεφέρθην... γνωρίζω ὅτι τὸ αἶσθημα δὲν ἐπιβάλλεται... εἴσθε ἐν τῷ δικαιώματί σας, ἐγώ... σᾶς χαιρετῶ... δὲν θὰ με ἴδετε πλέον, (βαδίζει πρὸς τὴν θύραν)

Α. (ἰδίᾳ) Πῶς τὸν λυπούμαι! πόσον με ἀγαπᾶ!

Γ. Ὑγιαίνειτε... ζῆτε εὐτυχίαν... (πρὸ τῆς θύρας.)

Α. (ἰδίᾳ) Μήπως σκοπεύει ν' αὐτοκτονήσῃ; (τῷ Γεωργίῳ) Κύριε...

Γ. (ἐπιστρέφων μὲ τὸ μανδήλιον εἰς τὰς χεῖρας) Μοι ὠμιλήσατε;

Α. Ποῦ πηγαίνετε, κύριε;..

Γ. (συγκεκινημένος) ὅπου δὲν θὰ με ἴδητε πλέον (φέρει τὸ μανδήλιον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ λησιονῶν ὅτι εἶναι μελανωμένον τρίβει δι' αὐτοῦ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του) Πηγαίνω... νὰ... ἀποθάνω... (κατεβάζων τὰς χεῖρας.)

Α. [βλέπουσα αὐτὸν· γελά] Χά, χά, χά... με αὐτὸ τὸ πρόσωπον;

Γ. Ἐξακολουθεῖτε νὰ με ἐμπαίζετε, κυρία;

Α. [ἐξακολουθεῖ γελῶτα].

Γ. Γελάτε;

Α. [παρουσιάζουσα αὐτῷ τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης μικρὸν κάτοπτρον] Καὶ δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως βλέπουσα ὑμᾶς εἰς τοιαύτην κατάστασιν;

Γ. [ἰδὼν ἐν τῷ κατόπτρῳ] "Ω!..

Α. "Ε, δὲν γελάτε καὶ 'σεῖς;

Γ. Ἄλλ' εἴσθε σκληρὰ... εἴσθε ἀνηλεῆς... δὲν σέβεσθε τὴν ἀγωνίαν μου... δὲν...

Α. Μὲ ἀγαπᾶτε ἀληθῶς;

Γ. Καὶ ἀμφιβάλλετε;.. δὲν βλέπετε ὅτι πάσχω, ὅτι ἔφθασα μέχρι τρέλλας... ὅτι σύρομαι πρὸ τῶν ποδῶν σας ὁμνύων ὑμῖν πίστιν καὶ... [γονατίζει, ἀλλὰ σκίζεται τὸ πανταλόνιόν του εἰς τὸ γόνυ ἐννοήσας τοῦτο ἀναπηδᾷ. [ἰδίᾳ] Ἄντιο πανταλόνι [καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ διὰ τῆς χειρὸς τὸ σχισμένον μέρος τοῦ πανταλονίου του]

Α. [γελῶσα] Καὶ ὅμως προηγουμένως ἐλέγετε ὅτι οὐδέποτε ὁ ἔρωσ σας θὰ σᾶς φέρῃ εἰς σημεῖον ὥστε νὰ πράξῃτε γελοῖόν τι...

Γ. Ἠγνῶν τί θὰ εἶπῃ ἔρωσ.

Α. Καὶ τώρα;..

Γ. "Ω! τώρα!..

Α. Τώρα τὸν ἠννοήσατε;

Γ. "Ω! ναί! ναί!

Α. Λοιπὸν τώρα ὅτε τὸν ἠννοήσατε...

Γ. Ὁμολογῶ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ καί...

Α. Ἄλλ' ἀφοῦ, ὡς λέγετε, με ἀγαπᾶτε τόσο.

Γ. "Ω! ναί! ναί!..

Α. Τότε... νυμφευθῆτέ με...

Γ. [ἐκστατικῶς] Πῶς;... τί;.. [ἰδίᾳ] διάβολε, αὐτὸ, δὲν τὸ ἐπερίμενα.

Α. [ἰδίᾳ] Τὰ ἔχασε ὁ φίλος [τῷ Γεωργίῳ]. Δὲν ἀποκρίνεσθε;

Γ. Ναί... ἀλλὰ... 'ξεύρετε... [ἰδίᾳ] ἄχ! καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ φύγω, με αὐτὴν τὴν κατάστασιν...

Α. Λοιπὸν;

Γ. [ἰδίᾳ] Ἐὶ δὲν ἔδιδχ νὰ ἤμην ἐν μίλιον μακρὰν.

Α. Χρήματα δὲν ἔχω, ἀλλ' ἔχω καρδίαν θερμὴν καί...

Γ. Εἰξεύρετε ὅμως, δεσποινίς... ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, εἰς τὸν γάμον εἶναι πῆδημα ἄρκετὰ μέγα..

Α. "Οχι μεγχιεῖτερον τοῦ ἐκ τοῦ δωμάτιου μου εἰς τὸν δρόμον... [ἐπιτακτικῶς] Ἐξέλθετε κύριε.

Γ. Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ καταστάσει..

Α. Οὕτω σᾶς ἀριόζει... Ἐξέλθετε... ἢ... νυμφευθῆτέ με.

Γ. [ἔϋων τὴν κεφαλὴν ὡσὰν σκεπτόμενος τριβῶν τὸ μελανωμένον μέρος τοῦ προσώπου του καὶ παρατηρῶν ἐνάλλαξ τὴν χεῖρά του καὶ τὸ ἐσχισμένον πανταλόνιόν του· εἶτα ἀποφασιστικῶς] Ἐκλέγω, κυρία μου, τὸ πρῶτον... διότι προτιμώτερον νὰ ἐξέλθω ἐνταῦθα μουτζουρωμένος, παρά... ὑπογυναικωμένος.

Α. [εἰρωνικῶς] Καὶ ὅμως μοι ἐλέγετε ὅτι με ἀγαπᾶτε... μοῦ ὁμνύετε...

Γ. [διακόπτων] Ὡς ἐρωμένην, ὅχι ὡς μέλλουσαν σύζυγον.

Α. Τότε λοιπὸν, ἐξέλθετε... Εὐλογῶ τὸ κοινούπι τὸ ὁποῖον ἔγεινε αἰτία νὰ μάθω, ὅτι τὸ δραστηκώτερον τῶν φαρμάκων πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐρωτύλων τούτων κωνώπων, εἶναι μία πρότασις γάμου... ἀλλ' ἄνευ προικῶς. [κάμνει σημεῖον τῷ Γεωργίῳ νὰ ἐξέλθῃ. οὗτος δὲ κάμνων κανονικὴν μεταβολὴν, βαίνει πρὸς τὴν θύραν βήματι στρατιωτικῷ]

ΔΗΜΟΣΘ. Γ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ.